

Rob Oostveen

Verdwenen

Eerder verschenen van dezelfde auteur:

Horen, zien en zwijgen

De Vreemdgangers

De Sirene

Wraak

Vakantieliefde

De donor

Fatale fout

Verdwenen

© 2018 - Rob Oostveen

Uitgegeven door RobooBooks

Omslagontwerp:

ISBN 978-90-826034-8-4

Eerste druk 2018

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en/of auteur.

Voorwoord

Dit boek is geproduceerd op basis van Printing On Demand (POD). Daardoor is er geen oplage op voorraad en kunnen wijzigingen snel en makkelijk doorgevoerd worden.

Het verhaal van dit boek is het definitieve, alleen kan het nodig blijken om tekststructuren en woordkeuzes nog een keer bij te schaven na een extra redactieronde.

Eventuele suggesties zijn daarom altijd welkom.

De definitieve versie zal binnen afzienbare tijd verschijnen met een andere, professionele omslag, aansluitend bij de omslagen van mijn andere boeken.

Rob Oostveen

Wat ik zeg en wat ik voel, zeg en voel ik ook namens jou. Ik weet dat we nog altijd hetzelfde voelen en denken, ook al ben je nu ver weg. Er zijn momenten dat ik je erg mis, maar waarop ik nog altijd weet wat jij voelt en denkt. Wij zouden de telepathie uitgevonden kunnen hebben. We leken zoveel op elkaar dat ik nooit begrepen heb dat mama wist dat ik ik was en jij jij. Soms wisten we het zelf haast niet meer. Hoe vaak hebben we daarmee geen mensen op het verkeerde been gezet!

Maar nu moet ik even ik zijn, want jij bent ver weg, en denk ik weer aan vroeger. Aan hoe mama er toen kapot aan ging, hoe ze langzaam wegwijnde, haast catatonisch werd en uiteindelijk stierf van ellende. Ik voel dat jij ook nog heel vaak aan Maartje denkt. Ik krijg dan ook weer die beelden van dat lieve zusje dat daar dood op bed lag. Ze was met haar 7 jaar veel te jong en veel te lief om te sterven. Maar met haar ziekte wist niemand raad en mama al helemaal niet. Ze had zoveel van haar gehouden, ze was toen zo blij met een dochter na ons. Natuurlijk hield ze ook van ons en van papa, maar dat dit nou net Maartje moest overkomen, dat kon ze niet aan. Ze wist niet meer wat ze moest doen, kon doen, om haar leven nog wat waard te laten zijn. Ze zwolg in zelfmedelijden, in apathisch gedrag, in verwaarlozing van zichzelf, en aan het eind ook van ons, dus niet alleen van mij, maar ook van jou en van papa. We zagen het gebeuren, we stonden erbij maar ze liet niet toe dat iemand zich om haar bekommerde. Er waren later dagen dat ze de deur niet eens meer voor me opendeed, terwijl ik haar in de kamer in haar stoel zag zitten. Wat moet je als je moeder zich zo voor alles en iedereen afsluit?

Wat ze er uiteindelijk mee bereikte, los van haar eigen ondergang, was dat wij met een enorm schuldgevoel achterbleven toen ze uiteindelijk stierf van verdriet. Toen we haar vonden was ze al een paar dagen dood. De buurt keek ons erop aan, maar wij waren al zover dat we niet iedere dag meer naar haar gingen om te zien hoe ze zichzelf probeerde te laten opgaan in niets, misschien wel in de hoop dan weer bij Maartje te kunnen zijn. Ze zei al tijden niets meer tegen ons, ze vegeteerde eigenlijk alleen nog maar. Het was wel duidelijk dat we na haar dood ons niet meer in de buurt konden laten zien. De roddels over hoe onmenselijk wij onze moeder behandeld hadden groeiden boven de wijk uit. Zelfs in de krant kon je lezen dat een nog niet zo oude vrouw door verwaarlozing om het leven was gekomen. Ze lieten in het midden door wie ze dan wel verwaarloosd was. Niemand zou trouwens begrepen hebben waarom ze zichzelf zo verwaarloosde en dat wij daar niets tegen konden doen.

Wij zijn er nooit in geslaagd afstand te nemen, deze hele geschiedenis een passend plaatsje te geven, ergens diep opgeborgen. Daarom zijn we verhuisd, ik ver weg van deze wijk, zelfs van dit dorp. Jij bent geëmigreerd, voor jou werd Nederland en alles wat aan mama herinnerde te beklemmend. Maar daarmee liet je ook mij achter.

Achteraf moeten we zeggen dat mama de enige was voor wie haar dood iets oploste. We wisten uiteindelijk niet meer wie we wat kwalijk moesten nemen, mama met haar zelfverkozen weg naar de dood of papa, die het eerder al niet langer aankon om met haar samen te leven. Het is gebeurd en ik ben voor mijn leven getekend, en dan druk ik mij nog voorzichtig uit. Ik denk dat haar dood voor papa, als enige, gevoeld heeft als een verlossing. Niet dat wij hem iets kwalijk namen, integendeel, we hebben altijd heel goed begrepen waarom hij bij haar is weggegaan. Alleen, wij waren toen wel nog haar kinderen, we meenden voor haar te moeten zorgen, ondanks dat ze dat zelf duidelijk niet wilde. Na haar dood hebben we ook niet lang getreurd, ze heeft gekregen wat ze wilde, zij wel. Maar wij, broer, wij zijn met grote geestelijke littekens achtergebleven. We hebben de beelden van haar wegwijnen nog veel te scherp op ons netvlies, nog altijd na al die jaren. Misschien hadden wij haar ook eerder

alleen moeten laten, alleen hadden we dan wellicht wél een schuldgevoel gehad. Dat hebben we nu dan wel niet, maar die beelden van haar zullen we nooit meer van ons netvlies krijgen. Deze week is het 10 jaar geleden dat ze stierf, tien jaar! En het voelt nog als de dag van gisteren.

Papa heeft een nieuwe vrouw gevonden, een lieve, inlevende vrouw die zo'n tien jaar jonger is. Hij is nu al bijna 6 jaar met haar getrouwd en ik kan het geweldig goed met haar vinden. Het is alleen jammer dat jij te ver weg woont om haar ook mee te maken en te leren kennen, jij zou haar ook mogen. Ik vind het geweldig dat papa zo gelukkig is en dat ook uitstraalt. Voor hem was het moment dat hij bij mama wegging een echte verlossing, en ook een die hij verdiende. Hij heeft jaren gevochten om haar te helpen, maar ze wilde niet geholpen worden. Ze zwolg in haar zelf verkozen isolement en zelfmedelijden. Met zo'n vrouw kun je gewoon niet samenleven, dat begrijp ik nu heel goed en jij ook, voel ik.

Alleen zijn wij toen zo dom geweest ervoor te kiezen bij haar te blijven na de scheiding. Een grotere fout kan een mens niet maken, maar we werden slaven van ons medelijden. Achteraf, ja achteraf is het makkelijk praten, weten we dat we toen een andere keuze hadden moeten maken. Wat gebeurd is, kunnen we helaas niet meer terugdraaien. We hebben het ermee moeten doen en we hebben het gedragen als volwassenen, ondanks dat we nog tieners waren en niet altijd begrepen, althans toen niet, wat er nou echt met mama aan de hand was. Dat besef kwam pas veel later, te laat dus, maar toen woonden we al niet meer thuis.

Mijn relatie met papa en zijn nieuwe vrouw is van een hartelijkheid die ik graag in mijn jeugd had gehad. Voor jou speelt het allemaal wat minder, jij woont ver weg, bent getrouwd en hebt kinderen. Jij bent helaas nooit meer terug geweest in Nederland en ik denk ook niet dat jij nog ooit terug zult komen. Voor jou is skypegen genoeg en ook dat gebeurt maar een paar keer per jaar. Jij bent gelukkig met jouw gezinnetje en wilt je geluk niet bloot stellen aan herinneringen die je inmiddels hebt kunnen wegstoppen. Ik begrijp dat en blijf hopen dat ik een kans krijg om jou daar eens op te zoeken. Dan kunnen we weer eens heel dicht bij elkaar zijn, net zoals we zijn begonnen in mama's baarmoeder.

Maar nu zit ik hier, alleen met mijn herinneringen, want die krijg ik niet weggepoetst. Daar kan zelfs een psychiater geen middeltje tegen vinden. Ik weet alleen wel, dat ik nooit, maar dan ook nooit in een situatie wil belanden zoals papa. Ik heb tot nu toe veel afstand gehouden tot vrouwen, niet omdat ik een hekel aan ze heb, maar omdat ik een relatie gewoon niet aandurf, nog niet. Het zal mij niet overkomen dat ik de rest van mijn leven ongelukkig moet gaan zitten zijn. Als mij zoiets zou gebeuren, dan ben ik resoluut, dan houdt het op. Ik zal niet laten gebeuren dat mij hetzelfde overkomt als mama. Dan maar geen relatie, tenzij misschien, heel misschien, ik iemand tegenkom die ik met de beste argumenten voor mijzelf niet kan negeren. Maar tot op heden ben ik nog niet in de verleiding gekomen. Ik vind het voorlopig wel goed zo, ik leef een prettig leven, zonder gezeur aan mijn hoofd en zonder problemen. Dat een leven als single niet altijd makkelijk is weet ik ook, maar een leven met de verkeerde partner is vele malen erger. Ik zie wel wat er nog op mijn pad komt, of misschien wel niet. Ik houd je wel op de hoogte, als dat al nodig is, want je voelt het toch wel als mijn hart ooit sneller gaat kloppen.

De dood

1.

Zoiets verwacht je te lezen in een krant of een boek, of te zien in een film, maar je verwacht niet dat jou zoiets kan gebeuren. Maar gebeurt het toch, dan beleef je dat als iets waar je helemaal geen raad mee weet, iets wat té bizar voor woorden is. Iets wat je nooit meer kunt vergeten! Karolina is er dan ook helemaal kapot van.

Als ze maandagochtend om half negen vol goede moed aan de nieuwe week begint, onder een schraal zonnetje, en de oprit van het huis op fietst, ziet ze zowel de auto van Silke als die van Rick staan. Oh, denkt ze, Rick is zeker blijven slapen., dat kan een goed teken zijn. Ze zet haar fiets tegen de muur en gaat zachtjes de voordeur binnen, want wie weet liggen ze nog in bed. Karolina, de Poolse hulp van de familie Meeuwsen, heeft de sleutel gekregen omdat er zelden iemand thuis is als zij komt schoonmaken. Het huis is een vrijstaande, moderne bungalow op een perceel van zo'n 600 m² in een nieuwbouwwijk aan de rand van Eindhoven. Het is een jaar of vijf oud en de familie Meeuwsen, ze mag ze Rick en Silke noemen, zijn nu vier jaar de bewoners.

Karolina werkt al die tijd als vaste hulp voor hen en kent inmiddels de familie, en de problemen die ze hebben, heel goed. Zelf is ze met haar 33 jaar geen opvallend type, gemiddelde lengte, lang, sluijk, donkerblond haar, wat ze meestal in een staart draagt. Altijd goed verzorgd en opgewekt, een gezellige vrouw die graag een praatje maakt, waarmee ze haar Nederlands kan oefenen. Vandaar ook dat ze vaak, onder een kopje koffie, gezellige gesprekken had met Rick, die in het begin meestal thuis werkte. Daardoor is ze erg vertrouwd geraakt met de Meeuwsens en voelt ze zich half en half familie. Ze komt vanaf het begin twee dagen per week, al vond ze dat toen zelf nogal overdreven voor dit huis en dit kleine gezin, maar toch wilden ze dat zo. Het huis moest kraakhelder en fris zijn. Ze poetste niet alleen, maar deed ook de was en in de zomermaanden onderhield ze de tuin, wat ze eigenlijk nog het leukste vond. Maar het laatste jaar, sinds Rick niet meer thuis woont, heeft ze in huis vreemd genoeg meer werk. Silke doet zelf niks in huis en laat alles achter zich slingeren. Toen Rick hier nog woonde, ruimde hij veel op, dat is nu dus voorbij.

Inmiddels heeft ze zo haar vaste routines, beginnen met de keuken, waar ze ook altijd eerst haar jas en tas neerlegt, dan het toilet en de gang en vervolgens de woonkamer. Ze loopt vandaag zachtjes door naar de keuken, doet de deur dicht en begint daar met haar werk. Ze is hier wel even bezig, het is weer eens een rommeltje en er staat een flinke afwas op haar te wachten. Als ze die, en daarna ook het toilet, gedaan heeft, is de woonkamer aan de beurt. Ze doet de deur open en gaat naar binnen, maar na de eerste stap in de kamer verstijft ze, ze hapt naar adem en slaakt dan een luide en wanhopige kreet. Haar hart bonkt in haar borstkas als van een bang konijn.

Haar blik wordt eerst getrokken naar Rick, die voor haar op de grond ligt met een gat in zijn hoofd zo groot als een Euromunt. Ook Silke, die languit in een fauteuil ligt, heeft zo'n groot gaat, maar dan midden in haar voorhoofd. Ze wordt onpasselijk als ze de bloederige brij ziet die zich als smurrie over de fauteuil en het vloerkleed heeft verspreid. Een koude rilling trekt van haar nek naar haar knieholtes en ze heeft moeite zich nog staande te houden.

Als na enkele ogenblikken de eerste verbijstering wegtrekt, al neemt ze deze bloederige beelden in haar hoofd mee, komt ze in beweging, vliegt de kamer uit naar de keuken, valt neer op een keukenstoel, staart voor zich uit en realiseert zich dan dat ze 112 moet bellen. Ze pakt met trillende handen haar mobieltje moeizaam uit haar tas, belt 112 en kan maar moeilijk vertellen wat er aan de hand is. Door de schrik lijkt ze al haar Nederlands te zijn vergeten. Ze laat haar hoofd op haar armen op de tafel rusten en begint met schokkende schouders onbedaarlijk te huilen.

Vrij snel na het telefoontje hoort ze enkele auto's komen aan scheuren, met luide sirenes. Als de voordeurbel gaat, duurt het even voor Karolina zich herpakt en zich naar de voordeur weet te slepen.

Daar staan twee personen in burger, een man en een vrouw, en twee agenten in uniform, terwijl de ambulanciers net uit de ziekenwagen stappen.

‘Goedemorgen, u heeft ons gebeld?’

Ze neemt de man, die haar aanspreekt, van top tot teen zwijgend op. Hij is gekleed in een wat te ruim vallend pak, bruin met een licht streepje, een wit, ietwat gekreukeld overhemd, een stropdas die wat slordig om zijn nek zit en daaroverheen een in haar ogen versleten regenjas. Zijn voeten zitten in een paar bruine schoenen die naar een poetsbeurt snakken. Wat zegt dit over de man? Ze moet denken aan haar vaderland, hoe de meeste mannen daar er zo of nog onverzorgder bijlopen. Ze trekt de conclusie dat dit wel een rechercheur moet zijn, dit is zijn versie van een uniform, en voldoet daarmee aan het prototype zoals dat wel eens in boeken leest.

Voor de vrouw, die erbij staat, heeft ze weinig aandacht.

Deze indrukken neemt ze onbewust op, terwijl ze de rechercheurs wat dromerig aanstaart.

‘Mevrouw!’ probeert de rechercheur haar bij de les te krijgen.

‘Ja,’ komt er uiteindelijk benepen uit Karolina’s mond.

‘Ik ben Job Kooyman, rechercheur. Mogen we binnenkomen?’

Ze staart hen aan, er schijnt nog niet veel tot haar door te dringen.

Als de hulp eindelijk opzij stapt, kan het team naar binnen. Ze lopen naar de openstaande deur van de woonkamer waar ze stoppen, de voorste man naar binnen kijkt en het tafereel in zich opneemt.

‘Dit is niet mis,’ zegt Job hardop, ook voor de anderen. ‘Ik kijk even snel van dichtbij en dan wachten we verder op de technische dienst.’

Hij loopt voorzichtig verder, onderwijl latex handschoenen aantrekkend, terwijl de anderen op de drempel blijven staan en vandaar de situatie opnemen. Ze zien een grote woonkamer in een L-vorm, met rechts tegen de lange muur, schuin tegenover de deur, een open haard. Voor de open haard ligt een man en op een stoel ernaast ligt een vrouw onderuit. Beiden dood, beiden met hoofdwonden. Het is meteen duidelijk dat dit schotwonden zijn.

Dan loopt hij omzichtig naar de man, bukt zich, voelt zijn hals en constateert dat er geen leven meer in zit. Naast het lichaam ligt een pistool. Dan kijkt hij naar de vrouw, die een kogelgat in haar voorhoofd heeft, terwijl er bloed op haar gezicht zit en op de fauteuil terecht is gekomen. Zijn eerste indruk is dat de man eerst de vrouw en daarna zichzelf heeft doodgeschoten. Dit kan wel weer eens een uit de hand gelopen relatieconflict zijn, is zijn eerste ingeving. Hij kijkt nog een keer goed rond, maar ziet verder niets dat opvalt. De kamer is ruim, niet veel meubels en die er staan, zijn erg modern en strak maar wel smaakvol. Er is in eerste niets te zien dat wijst op de aanwezigheid van kleine kinderen. Kooyman loopt de kamer nog iets verder in, de andere kant op, en bekijkt wat er nog meer staat. Op een lage witte kast staan een paar foto’s, waaronder van een meisje van een jaar of twee oud, schat hij. Zou dat dan een dochtertje kunnen zijn? Hij bekijkt de foto eens goed en denkt iets te zien wat hem bekend voor komt, maar het daagt hem nog niet.

Hij draait zich dan om en voegt zich bij de anderen die in de gang zijn blijven staan.

‘Laten we eerst nog even de rest van het huis bekijken,’ zegt Job en gaat hen voor naar een gang waaraan verschillende kamers liggen. Een van de kamers is duidelijk de ouderslaapkamer met een groot tweepersoons bed, onopgemaakt. Een andere kamer is eigenlijk een kinderkamer, gezien het lege kinderledikantje, maar lijkt niet in gebruik. Alles staat er wat té netjes en ongebruikt bij. De andere kamers zijn vrijwel leeg, worden dus blijkbaar niet gebruikt. Er is verder niets te zien wat hun aandacht trekt. Ze verzamelen zich weer in de hal.

‘Het ziet er niet best uit hier in de woonkamer. Als jullie buiten blijven wachten op de technische dienst, dan ga ik eens kijken hoe het met de hulp is. Het zou mij niet verbazen als dit een nieuw gezinsdrama betreft. We zullen van de onderzoekers wel horen wat hier gebeurd kan zijn.’

Als de ambulanciers dit horen, draaien ze zich om en lopen weer naar hun wagen, zij kunnen hier verder toch niks doen.

In de keuken zit Karolina op een stoel, in trance, met haar hoofd rustend op haar armen, die op de tafel liggen. Ze kan er nog niet bij dat ze op deze maandagochtend zowel Silke als Rick op deze manier heeft moeten aantreffen, ze is er helemaal kapot van. Ze had zelfs nog even gedacht dat Rick was blijven slapen, hoe anders is de werkelijkheid.

Ze heeft voor de familie gewerkt, bijna vanaf het moment dat ze hier zijn komen wonen, en alle leuke,

maar vooral minder leuke dingen met hen meebeleefd. Want er is hier veel gebeurd, veel meer dan een gemiddeld gezin kan verdragen. Als ze dat vergelijkt met haar eigen gezin, dan mag ze zich gelukkig prijzen, ook al hebben ze het financieel natuurlijk een stuk minder. Ze heeft haar man en zoon vanavond heel wat te vertellen. Ze wonen al acht jaar in Nederland, waar haar man een baan heeft gevonden in de bouw. Ze zijn uit Polen gekomen omdat ze daar moeilijk werk konden vinden en geen bestaan konden opbouwen. Het deed hen wel pijn hun familie achter te moeten laten, maar ze hadden weinig keus. Hier hebben ze het goed naar hun zin en ze spreekt al redelijk goed Nederlands, al is dat nog niet zo goed als dat van haar zoon. Andrej is 10 jaar, gaat hier naar school en doet het goed. Ze komt twee dagen per week het huis schoonhouden, waarbij ze het niet echt zwaar heeft. Silke laat dan wel alles achter zich neervallen, ruimt niks op, laat de afwas van dagen staan en maakt verder ook niks schoon, maar buiten de woonkamer, keuken, slaapkamer en badkamer, wordt het huis nauwelijks gebruikt en vraagt het niet al te veel van haar. Wekelijks doet ze de was en strijkt ook, de ramen zemen staat om de andere week op het programma en in de zomer doet ze de tuin er ook een beetje bij, alhoewel ze daar de laatste tijd minder aan toekomt. Hield ze tijd over om tussendoor rustig een kopje koffie te drinken, een blaadje te lezen en soms ook met Rick wat te babbelen. Ze krijgt verder zelden bijzondere opdrachten voor hen. Op zo'n prettige manier zal ze haar geld nooit meer verdienen. Zulke leuke mensen, en dan vooral Rick, zal ze ook niet zo snel meer treffen. Ze moet nu op zoek naar andere opdrachtgevers; bij die gedachte alleen al vloeien de tranen weer rijkelijk. Haar leven zal er vanaf nu ook heel anders uit gaan zien. Dat Rick en Silke hiernaast dood liggen, doodgeschoten door wie en waarom, is niet eerlijk maar wel al te waar. Ze zal het beeld van hen beiden, liggend en zittend in hun eigen bloed, niet snel vergeten. Nu moet ze die agenten straks natuurlijk ook nog van alles gaan vertellen, en er is veel te vertellen. Dit gezin heeft moeilijke tijden gehad, en had ze nog, en er is hen niet veel bespaard gebleven.